SJORS

van de Rebellenclub

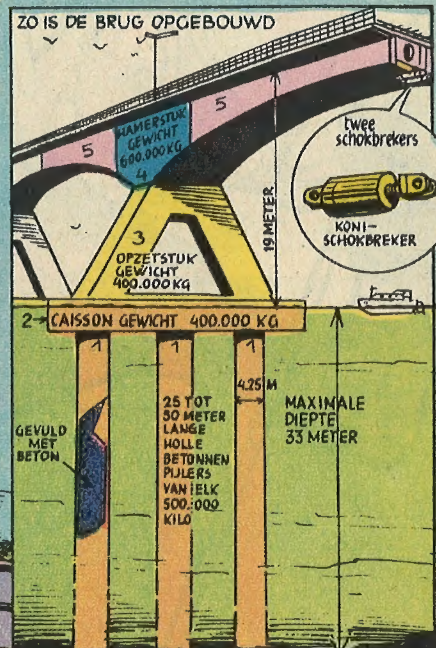
22 JANUARI 1966
VERSCHIJNT
WEKELIJKS
Nr. 4



DE LANGSTE BRUG VAN EUROPA

De langste brug van Europa ligt in de vroeger nogal geïsoleerde Nederlandse provincie Zeeland. Daar overspant deze ruim vijf kilometer lange brug de Oosterschelde op een hoogte van negentien meter boven de waterspiegel. Naar schatting zullen per jaar een miljoen voertuigen van deze brug gebruik maken tegen betaling van tol. Want de provincie Zeeland heeft de brug uit eigen zak betaald en die zeventig miljoen gulden moeten er weer uit komen. De regering vond de brug niet nodig, omdat na de afsluiting van de zeegaten tussen de Zeeuwse eilanden (het Deltaplan) de belangrijkste noord-zuidverbinding over de zeedijken zal lopen. Zeeland wilde niet wachten tot 1978, wanneer het Deltaplan klaar is. Het toerisme neemt jaarlijks toe, terwijl de verbinding met de rest van het land door veerboten onderhouden moest worden. Daarom begon men aan deze brug, die volgens geheel nieuwe methoden is gebouwd. Alle brugdelen zijn in een betonfabriek gemaakt, waarna ze per schip naar hun bestemming werden gebracht. Daar werden ze met behulp van een reusachtige kraan gemonteerd. De brug telt 54 pijlers, die 95 meter van elkaar staan. In de brug bevindt zich een beweegbaar deel met een doorvaartbreedte van veertig meter ten behoeve van de scheepvaart. Ondanks de moeilijkheden waarmee de bruggebouwers te kampen hadden (het woelige zeewater, zandbanken, diepe troggen en stromen), is Europa's langste brug op tijd klaargekomen.

Op het kaartje zijn twee grote nieuwe noord-zuidverbindingen aangegeven. Langs de zee wordt in 1978 een autoweg over de dammen geopend. Dwars door Zeeland loopt de verbinding, waarvan de Oosterscheldebrug een schakel is (2).



De brugdelen rusten op drie holle betonnen pijlers, volgestort met beton. Op de pijlers is een caisson bevestigd, daarop het opzetstuk en het hamerstuk, waaraan aan weerszijden de brugdekken zijn bevestigd. Waar de dekken elkaar raken, bevindt zich een naad. Die is nodig om temperatuurschommelingen en de druk van het zware verkeer op te vangen. Aan weerskanten van elke naad bevinden zich stalen verbindingspennen en twee zware schokbrekers.

DINKIE door CAROL VOGES













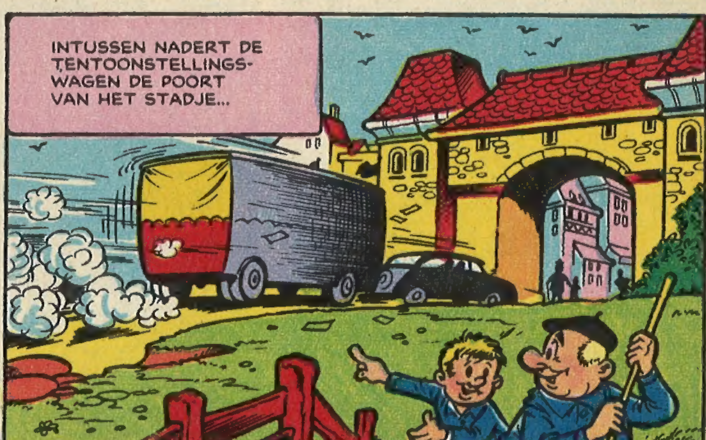












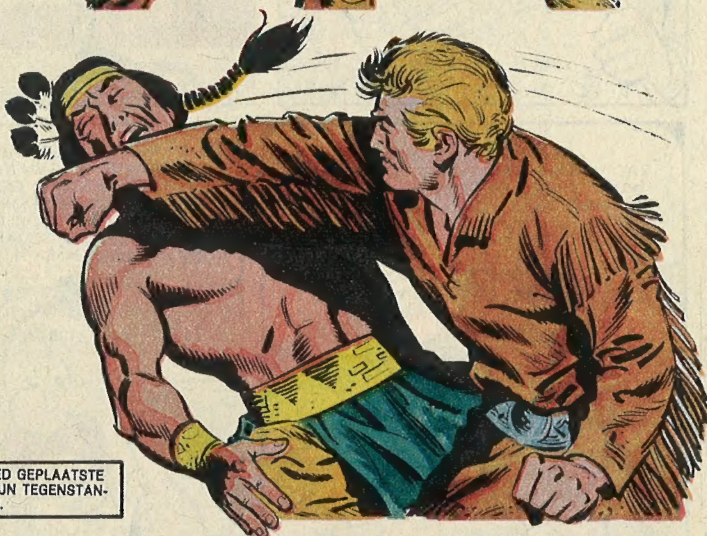

DE ZOON VAN
DE BEREJAGER


OEF!


DE INDIAAN BESCHIKT OVER EEN BOVENMENSE-LIJKE KRACHT.




OLD SHATTERHAND WANKELT ONDER HET GEWELD VAN ZIJN IJZE-REN VUIST.


MAAR MET EEN GOED GEPLAATSTE STOOT WEET HIJ ZIJN TEGENSTAN-DER TE BEDWINGEN.




OEF! OEF! OEF!


OEF!
HET BLEEKGEZICHT BEZIT DE KRACHT VAN TIEN STRIJDERS!


DE UPSAROCA'S ZIJN VERSLAGEN. WIJ WACHTEN OP DE DOOD!


WAAROM ACHTERVOLGEN ONZE RODE BROEDERS ONS?


OMDAT U ONS DORP AANGEVALLEN EN GEPLUNDERD HEBT!


WINNETOU EN OLD SHATTERHAND ZIJN GEEN DIEVEN!


OEF! WINNETOU, HET OPPERHOOFD DER APACHEN, EN OLD SHATTERHAND!

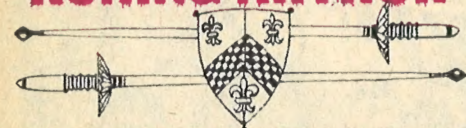

MAAR WIJ KENNEN DE DIEVEN WEL! HET ZIJN DE DAKOTA'S, DIE OPTREKKEN NAAR DE GELE RIVIER!


DIE AVOND...
WIJ ACHTERVOLGEN DE DAKOTA'S. MIJN BROEDER KAN ONS VERGEZELLEN.


DE UPSAROCA'S ZULLEN MET WINNETOU EN DE SHOSHONES ACHTER DE DAKOTA'S AAN GAAN. OEF!

een YANKEE

aan het hof van KONING ARTHUR



NAAR DE ROMAN VAN MARK TWAIN

Hank Morgan is in de middeleeuwen verzeild geraakt. Hij wordt hoftovenaar van koning Arthur en moet de heks Morgana verslaan. . .







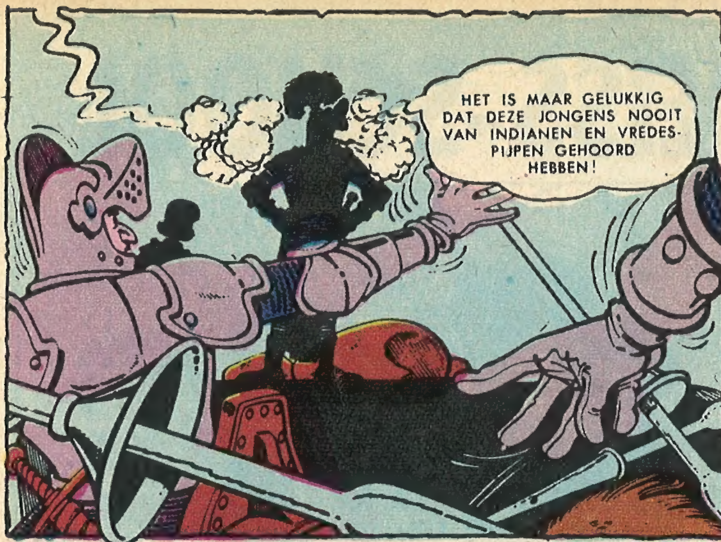











HET IS MAAR GELUKKIG DAT DEZE JONGENS NOOIT VAN INDIANEN EN VREDES-PIJPEN GEHOORD HEBBEN!


CLARENCE, GA ZE ZEGGEN DAT IK ZE ALS GEVANGENEN NAAR KONING ARTHUR BRENG.


IK HEB HET VERTELD EN ZE GAAN AL UIT EIGEN BE-WEGING NAAR CAMELOT!
IK DENK DAT ZE LIEVER ZONDER MIJ GAAN MET AL DIE ROOK UIT MIJN NEUS!

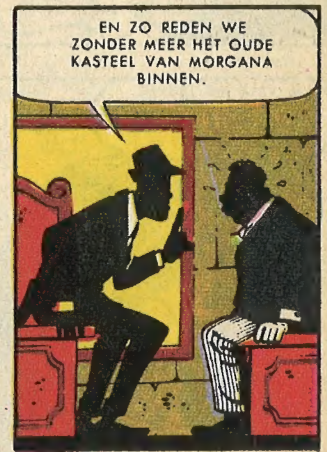

NOBELE RIDDER, WELKE WONDERLIJKE KRACHTEN BE-ZIT GE! ZELFS RIDDER LANCELOT VERSLAAT NIET MAKKELIJK ZOVELEN!


ACH, HET IS NIETS. IK GELOOF DAT DIE OUDE INDIAAN MEER LOF VERDIENT!
INDIAAN? WAT IS DAT? ZEKER EEN TOVER-WOORD?


VERGEET HET, PRINSES! WE GAAN MORGANA OPZOEKEN!


DIE PIJP LUKTE GOED, MAAR DIE TOVERKOL ZAL ZICH WEL NIET DOOR ROOK LATEN BEDOTTEN!


DAT ZIJN ZEKER MORGANA'S GEVANGENEN. WE ZULLEN ZE HELPEN!
WIE GE OOK ZIJT, HELP ONS! PLEIT VOOR ONS BIJ MORGANA!


EN ZO REDEN WE ZONDER MEER HET OUDE KASTEEL VAN MORGANA BINNEN.


U BENT DUS DIE BEROEMDE TOVENAAR. GE ZULT EEN WAARDIG TEGENSTANDER ZIJN.


IK HEB GEZIEN HOE U MIJN RIDDERS VERSLOEG. MET MIJ ZAL DAT MINDER MAKKELIJK GAAN!
HM. IK BEN HIER GEKOMEN OM EEN EIND TE MAKEN AAN UW PRAKTIJKEN.


HOE BRUTAAL! U DURFT DE GROTE MORGANA UIT TE DAGEN?
JA. IK HEB NOG WAT TRUCS IN PETTO!
DAAR GA IK WEER! IK KAN MIJN MOND NIET HOUDEN!
IK AANVAARD UW UITDAGING!

RAADSELS ROND DE EDELWEISS-SCHOOL

Juffrouw Sally en onze vriendinnen zijn de gevangenen van Duc. Intussen hebben Patricia, Hugo en de andere jongens Charlie overmeesterd.













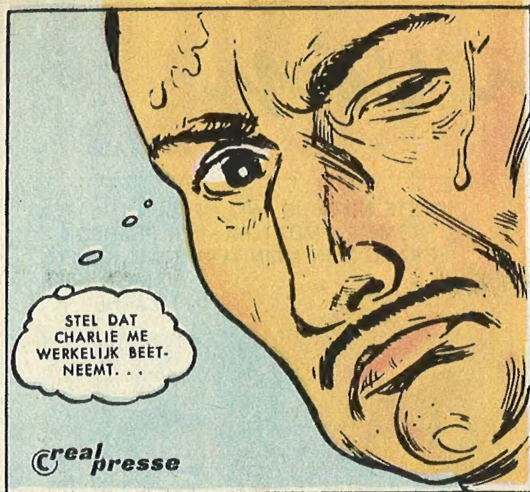






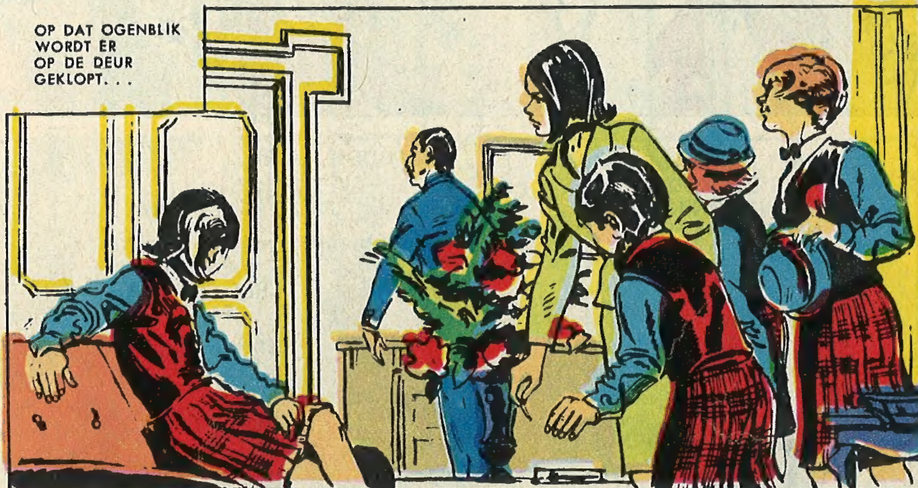





STEL DAT CHARLIE ME WERKELIJK BEETNEEMT. . .
©real presse


DAT ZOU MISSELIJK ZIJN NA WAT IK ALLEMAAL GEDAAN HEB OM DEZE KANS TE SCHEPPEN!


WAT ZOU IK DOEN, ALS IK IN ZIJN SCHOENEN STOND?. . . ER MET DE BUIT VANDOOR GAAN!. . . DUS TOCH. . .


OP DAT OGENBLIK WORDT ER OP DE DEUR GEKLOPT. . .


DAAR IS CHARLIE EINDELIJK!


MAAR HET IS CHARLIE NIET. . .
IK KOM VAN DE BANK, MENEER. JUFFROUW EMERSON MOET ZELF NAAR DE BANK KOMEN OM EEN BEPAALD PAPIER TE TEKENEN. ANDERS KAN HET GELD NIET WORDEN OPGENOMEN.


WAT DOE IK IN VREDESNAAM MET DIE KINDEREN?


INTUSSEN. . .
VERKLEED ALS BOODSCHAPPENJONGEN!
DAT IS HET VRIENDJE VAN HUGO!


DAISY EN IK GAAN MET DE JONGEN MEE. ALS JULLIE IETS DOEN, ZAL ZIJ DAARVOOR BOETEN!


BEGREPEN?
WIJ ZULLEN HIER RUSTIG BLIJVEN WACHTEN.


ALS DE DEUR ACHTER DUC DICHT IS. . .
WAT BETEKENT DIT?
HET IS VAST EEN PLANNETJE VAN PATRICIA!



de mijn van PAPY

























EMASHEY

Jim dwingt Pearson de valse mijn terug te kopen...











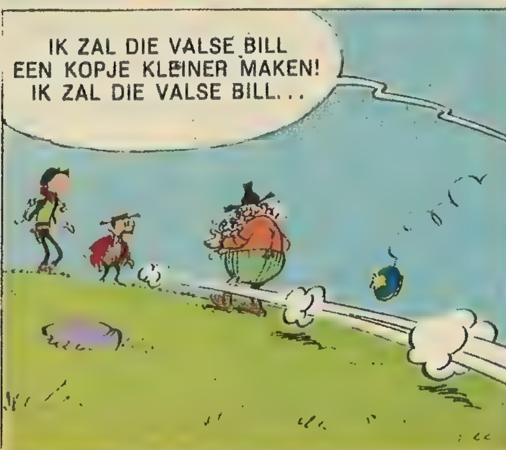
















Huckleberry Finns

SAMEN MET DE WEGGELOPEN NEGERSLAAF JIM HOUDT HUCK ZICH SCHUIL OP HET JACKSONSEILAND. ALS HIJ ZICH OP EEN AVOND ALS MEISJE VERKLEED IN DE BEWOONDE WERELD WAAGT, HOORT HIJ DAT ER EEN PREMIE VAN DRIEHONDERD DOLLAR IS UITGELOOFD VOOR HET TERUGBRENGEN VAN JIM. HAASTIG VERLATEN ZIJ HET EILAND. . .

DIE JUDITH LOFTUS IS EEN UITGESLAPEN TANTE! WIJ MOETEN ERVOOR ZORGEN DAT HAAR MAN EN ZIJN VRIEND ONS NIET TE PAKKEN KRIJGEN, JIM!

ALLE BAGAGE IS OP HET VLOT. NU DE KANO NOG EN EN DAN ER VANDOOR, HUCK!

12

WELDRA. . .

DAT WAS EEN GOED IDEE VAN JE OM EEN VUUR AAN TE LEGGEN AAN DE ANDERE KANT VAN HET EILAND. ZIJ ZULLEN NU DENKEN DAT IK NOG STEEDS OP HET EILAND BEN.

ALS ZE ONS MET EEN BOOT ACHTERNA KOMEN, VLUCHTEN WIJ MET ONZE KANO NAAR DE ILLINOIS-KANT EN VERSTOPPEN ONS DAAR.

DE VOLGENDE DAG. . .

VOORLOPIG KUNNEN WIJ ONS OVERDAG BETER SCHUILHOUDEN OP DE OEVER EN WAT VERBETERINGEN AAN HET VLOT AANBRENGEN.

DAAR IN DIE BOCHT IS EEN GROTE ZANDPLAAT. WIJ HEBBEN NU MIN-STENS TWINTIG MIJL AFGELEGD.

DE VRIENDEN PLUKKEN WAT TAKKEN VAN KATOENSTRUIKEN EN BEDEKKEN DAARMEE HET VLOT OM HET ZO TE CAMOUFLEREN.

VERVOLGENS GAAN ZE LIGGEN SLAPEN IN EEN BOSJE. . .

TEGEN DE AVOND. . .

VAN DIE OUDE LAPPEN EN PLANKEN MAKEN WE EEN SOORT HUT OM IN TE SCHUILEN VOOR DE REGEN. OOK HANGEN WE EEN STORMLANTAARN AAN EEN STOK. WE MOGEN 'S NACHTS NIET DE KANS LOPEN OVERVAREN TE WORDEN DOOR EEN BOOT.

avonturen

door Mark Twain



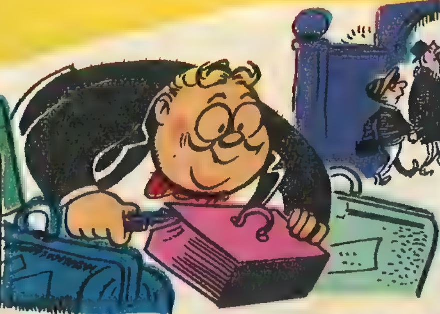








Billie Turf het dikste studentje ter wereld

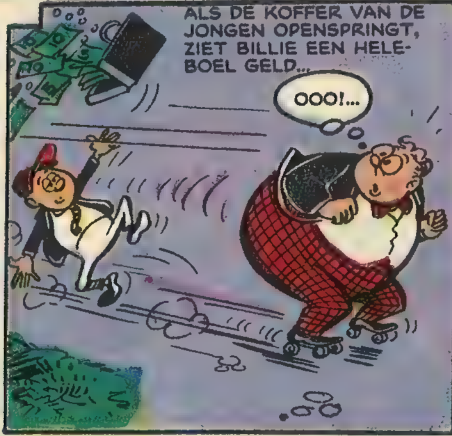


























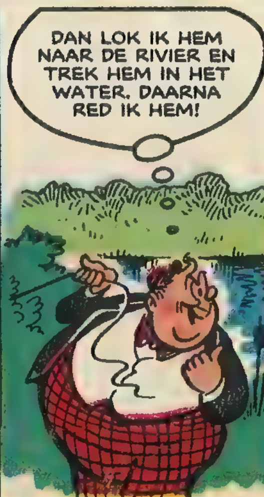

HIJ DUWDE ME ERIN!
LELIJKE VLEGEL!
IK ZAL MIJN ZOON EEN SPECIALE BESCHERMING GEVEN!
HELP


WILT U VOORTAAN OPTREDEN ALS LIJFWACHT VAN MIJN ZOON?
VERTROUW OP MIJ, MENEER! ER ZAL HEM NIKS OVERKOMEN!


IK GA OP INSEKTENJACHT, MENEER!
GOED, HOOR!
DAT BRENGT ME OP EEN IDEE!


SCHOOL-MUSEUM
VREEMDE VLEKKEN KEVER
DAT IS HET!


ALS HIJ DE KEVER IN DE GATEN KRIJGT, ZAL HIJ PROBEREN HEM TE PAKKEN!


DAN LOK IK HEM NAAR DE RIVIER EN TREK HEM IN HET WATER. DAARNA RED IK HEM!


MAAR DE LIJFWACHT VAN DE NIEUWE JONGEN IS IN DE BUURT...
DAT IS EEN GEVAARLIJK BEEST! MISSCHIEN STEEKT HET!


BEWEEG JE NIET! IK ZAL DIT ONDIER VERMORZELEN!
KRAK


HET LIJKT WEL OF MIJN KEVER VASTZIT!


DAT BEEST KAN JE NIKS MEER DOEN!
PLONS


AHA, DAAR IS DE VLEKKENKEVER DIE IK KWIJT WAS! WEET JE WEL DAT DAT BEEST DE SCHOOL EEN BOEL GELD GEKOST HEEFT?!
VREEMDE VLEKKEN KEVER


KOM MEE. DAN ZAL IK JE DE REST VAN HET MUSEUM LATEN ZIEN!
HEE, PORTIER, WILT U NIET ALS LIJFWACHT BIJ MIJ IN DIENST KOMEN?!
DUIMSCHROEVEN
PIJNBANK
VERZAMELING OUDE MARTELWERKTUIGEN

DE BETOVERDE EILANDEN

Vlak bij de evenaar ligt een gebied met een uitzonderlijk dierenleven

Grillig gevormde klompen vulkanisch gesteente, scherpe rotspunten die steil uit zee oprijzen, en daarop dieren die nergens anders ter wereld voorkomen, dat zijn de „Betoverde eilanden", zoals de Spanjaarden, die in 1535 de Galapagoseilanden ontdekten, ze noemden. Ze gaven de groep eilanden die naam, omdat ze meenden dat ze omgeven waren door verraderlijke stromingen, die de kracht hadden om schepen aan te trekken of af te stoten.

De geheimzinnige Galapagoseilanden, op een afstand van 650 mijl ten westen van Zuid-Amerika en behorend tot Ecuador, zijn altijd onbewoond geweest. Gevolg daarvan is de overvloedige fauna. Sinds kort staan de eilanden officieel te boek als natuurreservaat, zodat het dierenleven er speciale bescherming geniet.

De opvallendste dieren van de Galapagos zijn de kleurige zee- en landleguanen (kamhagedissen) (1), die alleen hier voorkomen. Met hun schubben en stekels zien ze er uit als vervaarlijke middeleeuwse draken, maar ze zijn absoluut ongevaarlijk; hun menu bestaat uitsluitend uit zeewier. De rode krabben (2) zijn altijd in hun buurt te vinden; ze halen teken en andere parasieten van hun huid.

Een andere bewoner van de Galapagos is de bruine pelikaan (3), die afkomstig is uit de beide Amerika's. Voor en op de strandjes wemelt het van robben (4) en pinguïns (5). De laatste behoren tot de soort van de Galapagospinguïn, een type waar weinig over bekend is.

De aalscholvers van de Galapagos (6), die alleen op de twee voornaamste eilanden, Narborough en Isabella, voorkomen, kunnen niet vliegen, maar dat hoeft ook niet, want vijanden hebben ze bijna niet en voedsel is er in overvloed te vinden.

Andere bewoners van de Galapagos zijn reuzenschildpadden, zeeleeuwen en blauwe reigers. De enige echte rovers, die de rust op de eilanden weleens verstoren, zijn slangen.



Korte inhoud: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, zijn nichtje Pollie, sergeant Trott, Pollies vader, en soldaat Pilchard moeten met een groep soldaten onder leiding van vaandrig Boscowen prins Louis, zoon van de Spaanse koning Carlos, van zijn kasteel naar de havenplaats Aguilea brengen, vanwaar hij naar Engeland zal worden gebracht om te voorkomen dat hij in handen van Napoleon valt. Olivier bekogelt de prins per ongeluk met een sinaasappel en wordt gestraft met huisarrest. Don Diego, gouverneur van de prins, ontvoert deze uit het kasteel. De soldaten gaan achter hem aan. Pollie en Olivier vinden Don Diego's koets, die in een ravijn is gestort. De inzittenden vinden ze echter niet.*

pollie en olivier als lijfwacht

door David Scott Daniell • illustraties Doughty

„Polly and Oliver pursued", uitgave van Jonathan Cape, Londen

HOOFDSTUK 5

Achtervolging van de bandieten

Tamboer Pudden was een stevige knaap, die zich goed opgewassen toonde tegen de vermoeienissen van het soldatenleven. Hij was van nature gehoorzaam en had een diep respect voor sterren en strepen. Aangezien vrijwel het hele Britse leger boven hem stond, hoefde hij maar weinig te denken, wat voor hem maar gelukkig was, omdat hij liever zijn spieren dan zijn hersens gebruikte. Zo kwam het dat ze al een kwartier aan het klimmen waren voordat zijn bezorgdheid de overhand kreeg over zijn volgzaamheid.

„Pollie," protesteerde hij zwakjes, „er is in geen velden of wegen een bandiet te bekennen. Sergeant Trott zei dat jullie onmiddellijk moesten terugkomen."

Pollie liet haar stem tot een zacht gefluister dalen, toen ze hem met een nauwelijks verholen glimlach antwoord gaf. „Stil toch. Misschien zitten die rovers hier wel vlak in de buurt. Praat toch niet zoveel."

Ginger hield zich weer een hele tijd rustig. Toen zei hij: „Dat is allemaal goed en wel, maar Olivier heeft huisarrest. De sergeant rekent erop dat hij meteen naar het kasteel terugkeert. Ik krijg liever niet op mijn kop, begrijp je?"

Ditmaal trok Olivier tegen hem van leer. „Houd je mond!" waarschuwde hij bits. „Anders krijgen ze ons ook nog te pakken."

„Nou nog mooier," mopperde Ginger. „Je hebt huisarrest en je gaat me hier nog commanderen ook. . ."

„Is het nou afgelopen, Ginger?" siste Olivier terug. „Ik verbeeldde me dat ik wat hoorde. Blijven jullie hier maar even wachten, dan ga ik op verkenning uit."

„Wat heb je dan gehoord?" vroeg Pollie met ingehouden stem.

„Een kuchje en daarna een vreemd geluid, net alsof er een musket op de grond werd gezet. En bovendien. . ." Hij hief het hoofd op en snoof de lucht in. „Ruiken jullie het ook? Er wordt hier ergens een houtvuur gestookt!"

„Dat zal dan wel het kampvuur van de bandieten zijn," opperde Pollie.

„Nou, dan weten jullie dus waar ze zitten," merkte Ginger op. „Kom nu maar mee terug."

Olivier deed net alsof hij het niet hoorde. „Pollie, jij en Ginger blijven hier. Ik kom zo gauw mogelijk terug."

Zonder op antwoord te wachten ging hij alleen verder. Met zijn oren en ogen wijd open klom hij behoedzaam stap voor stap omhoog. Pollie ging er op haar gemak bij zitten op een rotsblok, terwijl Ginger zenuwachtig op zijn nagels stond te bijten. Vlak bij hen kwam opeens een nachtuil uit het struikgewas te voorschijn. Ze schrokken wel even en vonden het een griezelig gezicht, zoals de vogel daar met zijn brede vlerken spookachtig door het maanlicht zweefde, maar er gebeurde verder niets bijzonders.

„Allemaal goed en wel," begon Ginger tenslotte weer. „Maar. . ."

„Vind je ook niet?" viel Pollie hem sarrend in de rede. „Zorg nu maar dat het goed blijft, Ginger, en zit niet steeds te kletsen. Als we ons niet rustig houden, brengen we Olivier nog in gevaar."

„Dan moet hij ook maar niet zo eigenwijs zijn. De sergeant. . ."

„Eigenwijs? Hij is drie weken ouder dan jij. Bij hem vergeleken kom jij pas kijken."

„Maar hij heeft huisarrest! Hoe kwam hij er ook bij om die prins met sinaasappelen te bekogelen?"

„Stil!" waarschuwde Pollie opnieuw.

Even later kwam Olivier terug. Hij troonde hen mee naar een rustig plekje, iets verder naar beneden, en bracht fluisterend verslag uit.

„Ik heb ze gevonden!" zei hij triomfantelijk. „Ze zitten in een hol, ongeveer honderd meter verder de heuvel op. Er staat een schildwacht op post, een lange, magere kerel met een baard. Hij heeft een musket en een hartsvanger bij zich. Ik moest tegen de rotsen opklauteren om hem voorbij te komen. Een eindje verder kon ik ze allemaal zien zitten. Je hebt nog nooit zo'n onguur stel bij elkaar gezien."

„Laten we maar oppassen," zei Ginger geschrokken.

„En de prins? Was die er ook?" informeerde Pollie.

Olivier knikte bevestigend. „Hij lag te slapen op een schapevacht. Het leek me toe dat hij doodmoe was, maar er mankeerde hem ogenschijnlijk niets. Don Diego heb ik nergens kunnen ontdekken."

„Schitterend. We hebben de prins dus gevonden," zei Pollie opgetogen. „Wat een mop! Boscowen en zijn manschappen zijn bezig de hele streek af te stropen en de buit zit vlak in de buurt van het kasteel. We moeten nu maar gauw teruggaan en pappa op de hoogte stellen."

„Dat sta ik nou al een half uur te beweren," zeurde Ginger.

„Gaan jullie met je tweeën maar terug om oom Reuben in te lichten," verklaarde Olivier. „Dan blijf ik hier zolang op wacht staan."

Ginger keek zijn medetamboer aan alsof hij het in Keulen hoorde donderen. Niet alleen dat Olivier van plan was zich niets van het bevel van de sergeant aan te trekken, hij noemde hem zonder enig ontzag nog bij zijn familienaam ook!

„Als jij hier blijft," zei Pollie op besliste toon, „blijf ik ook."

„Onzin," antwoordde Olivier. „Eén schildwacht is genoeg. Je kunt echt beter teruggaan. Als mijn oom hier met een stel soldaten verschijnt, kan het best tot een schietpartij komen."

„Dat is dan afgesproken," ging Pollie voort, alsof Olivier het volkomen met haar eens was. „Ginger, jij gaat terug en vertelt mijn vader precies wat er gebeurd is."

„En denk eraan," vulde Olivier aan, „dat er een stuk of zes bandieten zijn, allemaal zwaar gewapend."

„Leg pappa goed uit hoe hij hier moet komen," zei Pollie. „Heb je de ligging van de weg en van dit paadje goed in je hoofd?"

Ginger keek hen om beurten aan zonder een woord te spreken. Hij was

er vast van overtuigd dat hij wel iets verstandigs had kunnen opmerken, als het hem maar te binnen was geschoten.

,,Treuzel nou niet langer," drong Olivier aan. ,,Ga je rapport uitbrengen, tamboer! Het gaat om een dringende zaak. Dat is je toch, hoop ik, wel duidelijk?"

,,Wie denk je dat je hier een beetje kunt bevelen?" vroeg Ginger weerspannig.

,,Jou!" antwoordde Olivier kort en krachtig.

,,Maar je hebt huisarrest!"

,,Heb je weleens een pak huisarrest op je kop gehad?" zei Olivier uitdagend, terwijl hij met gebalde vuisten op zijn collega afkwam.

,,Probeer het eens!" Ginger haalde diep adem en stelde zich in strijdpositie op. Eindelijk werd er een taal gesproken die hij zonder moeite kon volgen.

Op het laatste ogenblik kwam Pollie tussenbeide. Ze legde haar hand op Gingers arm. ,,Beste, brave Ginger dan toch!" fleemde ze met haar liefste stemmetje. ,,We weten best dat we op jou kunnen vertrouwen, hoor. Luister goed. De bandieten hebben de prins in hun macht. Het is de nadrukkelijke wens van de koning van Engeland dat hij naar het kasteel van Windsor wordt overgebracht. Dit is een zaak van het allergrootste belang. En daar wil jij toch zeker graag een bijdrage toe leveren?"

Tegen deze honingzoete aandrang kon Ginger niet op. Pollie kreeg, zoals al zo vaak was gebeurd, weer haar zin. ,,Ja, je hebt gelijk, dan mag ik wel opschieten. Laat het maar aan Ginger over, jongens! Ik zal de sergeant precies vertellen hoe de vork in de steel zit." Met deze woorden keerde hij zich om en begon met bekwame spoed aan de afdaling.

,,Die beste, brave Ginger," herhaalde Pollie. ,,Kom, wijs me nu eens gauw een veilig plekje waar ik die bandieten kan zien."

,,Olivier was van plan geweest Pollie op een flinke afstand te laten blijven, maar hij besefte nu wel dat daar niets van zou komen.

,,Ga maar mee," zei hij met een zucht. ,,Het pad loopt nogal steil omhoog. Kijk dus goed uit waar je je voeten neerzet. En denk eraan: geen woord meer!"

Bij de hoofdpoort van het kasteel leunde soldaat Pilchard op zijn musket. Hij had het gevoel dat hij er van alle leden van de Britse krijgsmacht verreweg het ellendigst en eenzaamst aan toe was. Sergeant Trott zat op een stoel die hij uit een bijkeuken had gehaald. Hij zat bedachtzaam een tandestoker te hanteren en probeerde onderwijl zijn oude strijdmakker weer een beetje op zijn gemak te stellen.

,,Ongelukkig genoeg is het allemaal waar wat je daar zegt, Pharao. Maar die Don Diego is nu eenmaal een hoge piet en hij is gewend om te worden gehoorzaamd. Als ik in jouw plaats had gestaan, weet ik nog zo net niet of ik niet precies dezelfde fout had gemaakt."

,,Kom nou, sergeant, dat kunt u niet menen. Als u opdracht had gekregen om niemand te laten passeren, wel, dan liet u niemand passeren, al kwam de grote farao ook in hoogsteigen persoon aanrijden op een snuivende sfinx."

,,Het is waar, Pharao, ik kan niet ontkennen dat je een misstap hebt begaan. Ik ben bang dat het een vervelend klusje wordt om de aanklacht aan te horen waarmee ze je voor de krijgsraad zullen slepen."

,,De krijgsraad!" zuchtte Pilchard bedroefd. ,,Dat het ooit nog eens zover



Op het laatste ogenblik kwam Pollie tussenbeide. Ze legde haar hand op Gingers arm.

met me zou komen, wie had het kunnen denken. Na twintig jaar trouwe dienst — in West-Indië, in India, in Gibraltar, in Spanje en op Sicilië, om nog maar te zwijgen van Egypte, waar ik de veldtocht van generaal Abercromby met ere heb meegemaakt. De krijgsraad! Alleen omdat ik die Spanjaard heb laten wegrijden, samen met dat arme kleine prinsje, dat in een hoek van het rijtuig onder een wijde mantel was weggestopt. Wat een toestand! Ik heb u en de vaandrig en de kapitein en de kolonel en het hele regiment te schande gemaakt. . ."

„Een beroerde boel," gaf sergeant Trott toe. „Jij in de nesten vanwege je toegeeflijkheid, Olivier in moeilijkheden als gevolg van een speelse bui en mijn lieve Pollie in het holst van de nacht op stap in een vreemd land. . ." Hij stond moeizaam op. „Maar wat ik zeggen wou, waar blijft tamboer Pudden eigenlijk? Hoe lang is het al geleden dat ik hem heb weggestuurd om die twee terug te halen?"

„Zeker een half uur geleden, zou ik denken."

„Zo'n aap van een jongen. Geloof maar dat hij ervan langs krijgt als hij straks op zijn dooie gemak weer komt aansukkelen. Wat moet er op zo'n manier van het Britse leger terechtkomen? Nee, in mijn tijd. . ."

„Ik hoor iemand aankomen, sergeant. En hij loopt alsof de duivel hem op de hielen zit. Ja, hoor, het is Ginger."

Sergeant Trott duwde haastig zijn sjako recht en greep zijn spies.

„Zo, ben je daar eindelijk," bulderde hij, toen Ginger hijgend en met veel omhaal voor hem in de houding sprong. „Je hebt het dus toch over je hart kunnen verkrijgen om terug te komen! Je vond het werkelijk de moeite waard om een bevel van mij uit te voeren. Kijk eens aan. En nu ik het er toch over heb, waarom heb je tamboer Crow en mijn dochter niet meegenomen, zoals ik je had opgedragen?"

„Ik wou ze meenemen, sergeant, maar Olivier, ik bedoel: tamboer Crow, zei dat het hem vreselijk speet, sergeant, maar dat hij echt niet terug kon komen."

„Niet terug kón komen? Versta ik dat goed?" riep sergeant Trott verontwaardigd uit. „Wat is dat voor onzin? Heb je hem dan niet verteld dat het een bevel was?"

„Ja zeker, sergeant. Maar, weet u, het kwam ook wel een beetje door Pollie. Vanwege de bandieten, ziet u? Het zijn verschrikkelijk woeste kerels. Ze zijn tot de tanden gewapend, om u te dienen, sergeant."

„Bandieten? Pollie? Nou begrijp ik er helemaal niets meer van. Zeg op, wat is er gebeurd? Is mijn dochter in handen van bandieten gevallen?"

„Nee, dat niet precies, sergeant. Ze hebben haar nog niet te pakken. Tenminste, dat hoop ik maar. Tamboer Crow heeft me met een dringende zaak teruggestuurd. Op wens van de koning, begrijpt u wel? Dat komt omdat de bandieten de koets in een ravijn hebben gegooid."

„Een koets in een ravijn, een boodschap van de koning, Pollie in gevaar. . . Het hoofd loopt me om. Ben ik nou mijn verstand kwijt of jij, tamboer?"

„Zoals u wilt, sergeant. Kijk, het is zo gegaan. Ik heb Pollie en de tamboer gevonden daar op die berg en ik heb uw bevel meteen overgebracht, maar zij waren het erover eens dat ze eerst de bandieten achterna moesten die de kleine prins hadden meegenomen in hun hol, sergeant." Na deze lange zin haalde Pudden diep adem, trots dat hij het er zo goed had afgebracht.

„De prins?" De stem van sergeant Trott sloeg van pure opwinding over. „Denk nu toch eindelijk eens goed na, kerel. Wat heeft de prins er nu weer mee te maken?"

Ginger wierp soldaat Pilchard een hulpeloze blik toe. Wat was het toch moeilijk iemand iets ingewikkelds te vertellen! En als die iemand zo'n machtig persoon was als een sergeant, was er helemaal niet meer uit te komen. . .

„Vertel de sergeant nou eens rustig wat er allemaal is gebeurd," raadde de soldaat hem aan.

Ginger haalde nog eens diep adem, ging van het ene been op het andere staan, schraapte zijn keel en stak opnieuw van wal, zwetend van inspanning.

„Het komt dus hierop neer," zei de sergeant, toen hij klaar was met zijn verwarde relaas, „een stel bandieten heeft de koets van Don Diego aangehouden, het rijtuig van de weg af geduwd, de prins ontvoerd en met hem de wijk genomen naar de bergen?"

Ginger knikte blij. „Ze zitten daar in een hol, sergeant. Er zijn er wel een stuk of tien, allemaal met messen en musketten. En de prins ligt op een schapevacht. Pollie en Olivier — ik bedoel: tamboer Crow — blijven er zolang bij op wacht staan totdat u ze komt aflossen, sergeant."

Sergeant Trott moest eerst eens diep nadenken. Daarna was hij opeens een en al activiteit. Hij riep met bulderende stem korporaal Birkenshaw naar zich toe en gaf hem opdracht vaandrig Boscowen onmiddellijk na diens terugkeer in te lichten. Zelf zou hij er, samen met soldaat Pilchard, op uitgaan om Pollie en Olivier te zoeken. Tegelijkertijd zou hij een poging wagen om de prins te bevrijden. Tussen de bedrijven door kreeg Ginger Pudden een hartig lesje in het kort en duidelijk overbrengen van een boodschap. Soldaat Pilchard kreeg opdracht een musket met bajonet en munitie voor de sergeant te halen. Toen dit allemaal achter de rug was, spoedde Trott zich de weg op, in gezelschap van Pilchard en van Pudden, die als koerier dienst moest doen.

Toen ze zuchtend en steunend het bergpad begonnen te beklimmen, bleef sergeant Trott plotseling staan. „Weet je wat ik daarnet heb bedacht, Pharao?" vroeg hij. „Het begint ernaar uit te zien dat het eind van onze misère in zicht is."

„Het eind van de ellende, sergeant? Hoe bedoelt u?"

„Nou, kijk. Wij gaan met ons tweeën de prins redden en hem veilig terugbrengen. Daarmee is de goede naam van het regiment behouden. Het komt me voor dat de vaandrig er geen bezwaar tegen zal hebben die narigheid met het openen van de poort dan maar te vergeten. En als het een beetje meeloopt, krijgt Olivier dat huisarrest ook kwijtgescholden. Ik hoop alleen maar dat ik de kans krijg onder vier ogen eens een paar woorden te wisselen met die verraderlijke Don Diego!"

„Ik hoop maar dat u gelijk hebt, sergeant," zei Pilchard, die van nature een zeer voorzichtig man was en die de schrik nog lang niet te boven was.

„Hoop je dat? Nou, ik weet het wel zeker, hoor," zei sergeant Trott zelfverzekerd.

Pollie en Olivier hadden een veilig plekje gevonden, waar ze de bandieten op hun gemak in de gaten konden houden. De kerels zaten vlak bij de ingang van hun hol rondom een vuurtje van takkenbossen. Een leren zak, gevuld met wijn, ging van hand tot hand en de rovers deden zich er beurtelings met welbehagen aan te goed. Van tijd tot tijd keken ze tevreden in de richting van het prinsje, dat met zijn armen onder het hoofd rustig lag te slapen.

„Dat arme kind," zei Pollie vol medelijden. „Hij heeft nooit iets anders gezien dan dure paleizen en bedienden in prachtige kleren — en nu is hij op genade of ongenade aan een stel misdadigers overgeleverd. Ik hoop maar dat ze hem geen kwaad doen."

Olivier schudde het hoofd. „Daar hoef je niet bang voor te zijn. Hij is voor hen alleen iets waard zolang hij ongedeerd blijft. Anders kunnen ze toch geen losgeld voor hem vragen? Ik denk dat ze hem net zolang verborgen proberen te houden totdat ze het geld in handen hebben. En geloof maar dat ze niet gauw tevreden zijn."

„Ik begrijp nog steeds niet waarom Don Diego het kind het kasteel uit heeft gesmokkeld. Ze waren toch zeker nergens veiliger dan onder de bewaking van onze soldaten?"

„Daar zal wel hogere politiek achter zitten, denk ik," antwoordde Olivier. „De Fransen proberen met alle middelen te voorkomen dat er een lid van de Spaanse koninklijke familie naar het buitenland gaat, zie je, en het kan best zijn dat Don Diego een van hun spionnen is. Het verhaal gaat zelfs dat de helft van het Spaanse hof steekpenningen van Napoleon aanneemt. Als dat de reden van zijn vlucht is, is die Spanjaard vermoedelijk op weg geweest naar de dichtstbijzijnde Franse militaire post en dan hebben de bandieten hem met hun overval een lelijke spaak in het wiel gestoken. Ik zou weleens willen weten wat er van hem geworden is."

„Hier schijnt hij niet te zijn,"



De kerels zaten vlak bij de ingang van hun hol rondom een vuurtje van takkenbossen.

merkte Pollie op. „Misschien is hij erin geslaagd om te ontsnappen."

Olivier dacht een ogenblik na. „Als hem dat gelukt is, gaat hij vast regelrecht naar de Fransen en dan duurt het niet lang meer of ze gaan de hele streek doorzoeken. Hoe gauwer je vader komt, des te beter. Het zou nog mooier zijn als Boscowen hier met het hele detachement op het toneel verscheen. Hee, wat gebeurt er nou?"

Een van de bandieten, die, net als de overigen, een leren vest droeg, maar voor de rest erg haveloos gekleed was, was het hol binnengerend en scheen iets belangrijks te rapporteren aan een forse kerel, die waarschijnlijk het hoofd van de bende was. Degene die de boodschap overbracht, wees met een bezorgd gezicht in de richting van het ravijn. De roverhoofdman nam het dal in ogenschouw en begon vervolgens allerlei opdrachten te geven. Stuk voor stuk kwamen de bandieten in beweging. Ze grepen elk hun wapens en een bundeltje levensmiddelen, trapten het kampvuur uit en een van hen wekte de prins, door de jongen met ruwe hand heen en weer te schudden. Het kind kwam half overeind, keek verwilderd om zich heen, liet zich van schrik weer op de grond vallen en begon te huilen. Met een forse zwaai zette een van de kerels hem op zijn schouder en daarna sloeg het woeste gezelschap in een lange rij het bergpad in, dat aan de andere kant van het hol verder naar boven kronkelde.

„Wat nu?" vroeg Pollie zich af.

„We moeten hen achterna," antwoordde Olivier zonder aarzeling. „Als we hier blijven zitten, zijn we het spoor voorgoed kwijt. Weet je wat we doen? Ik ga proberen de troep in het oog te houden, dan kun jij hier op je vader wachten."

„Geen sprake van!" protesteerde Pollie. „Ik blijf hier voor geen geld van de wereld alleen achter."

„Maar het hoeft immers niet lang te duren," overwoog Olivier. „Je vader kan elk ogenblik hier zijn."

Pollie bekeek dit voorstel van alle kanten, maar ze durfde er toch niet op in te gaan. „Ik weet iets beters," zei ze tenslotte. „We laten hier een richtingaanwijzer achter." Ze voegde de daad bij het woord, knoopte haar gele halsdoek los, spreidde deze op een plat stuk steen uit en legde er vervolgens een handvol kiezelsteentjes op in de vorm van een pijl die de plaats aangaf waar de rovers uit het gezicht waren verdwenen.

„Als ze het nou maar zien," zuchtte Olivier. „Echt waar, Pollie, het zou veel beter zijn als je hier bleef wachten."

„Doe toch niet zo koppig. Kom mee!"

„Koppig, ik? Je zal jezelf bedoelen." Olivier wist niet goed wat hij verder moest zeggen. „Nou, vooruit dan maar," besloot hij. „Laten we in ieder geval maar geen ruzie maken. We hebben al ons verstand er wel bij nodig. Blijf dicht achter me. En als ik me op de grond laat vallen, zoek dan meteen dekking. We kunnen natuurlijk niet te dichtbij komen, maar we moeten die kerels toch in het oog zien te houden. Klaar?"

Pollie knikte. De ochtendschemering brak aan en ze konden nu wat beter zien dan in het maanlicht alleen. Voordat ze de achtervolging inzetten, keken ze nog eenmaal achterom in de hoop dat ze sergeant Trott zouden zien naderen, maar het kleine stukje dat ze van het slingerpaadje konden overzien, was leeg en verlaten.

Vastberaden liep Olivier het hol van de rovers voorbij en sloeg het pad in dat de bandieten hadden genomen. Al spoedig zagen ze de man die als laatste naar boven klom, voorzichtig verder klauteren. Ze volgden hem volkomen onopgemerkt, door van het ene rotsblok naar het andere te sluipen en zich zoveel mogelijk achter de struiken te verschuilen. Als een van de vluchtelingen toevallig achterom keek en hen in de gaten kreeg, was de ramp niet te overzien. Soms moesten ze zich haasten om niet te ver achter te blijven, wat in het onbegaanbare terrein lang niet meeviel. Maar Olivier volgde het spoor zo handig alsof hij nooit iets anders had gedaan — en Pollie bleef onder doodse stilte vlak op zijn hielen.

WORDT VERVOLGD

De club van vijf in:













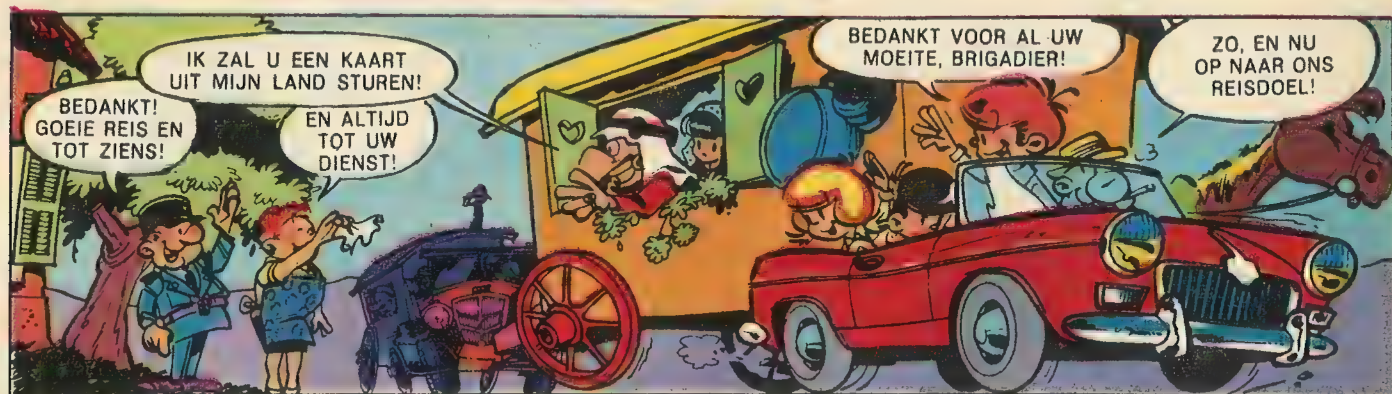






race naar de zon

Balthasar en Pioen zijn weer opgestegen in hun ballon...











Als Sylvaine de oude Melitta terugbrengt naar haar hut, springt Till woest tegen een man op. Na een korte worsteling komt Till terug met de kop van een gestolen marionet in zijn bek.

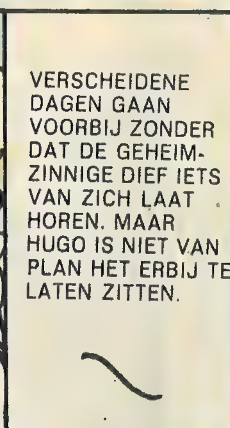
Drie Rode





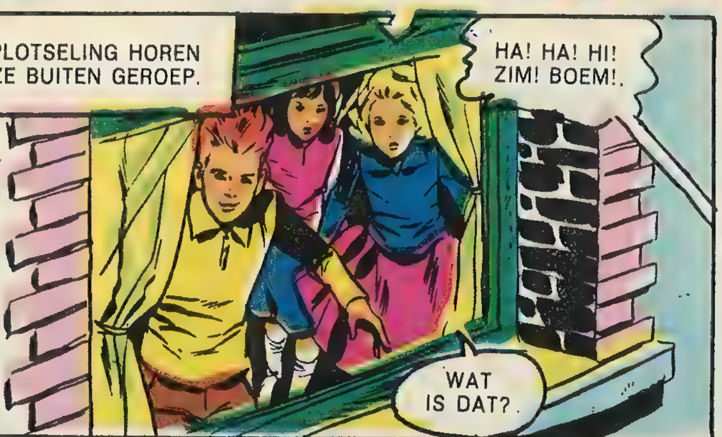














Marionetten

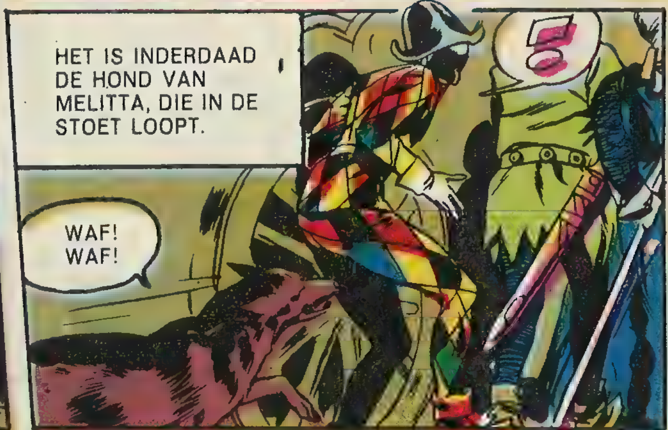










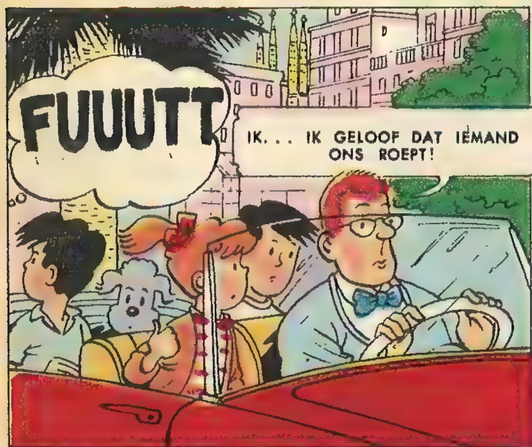




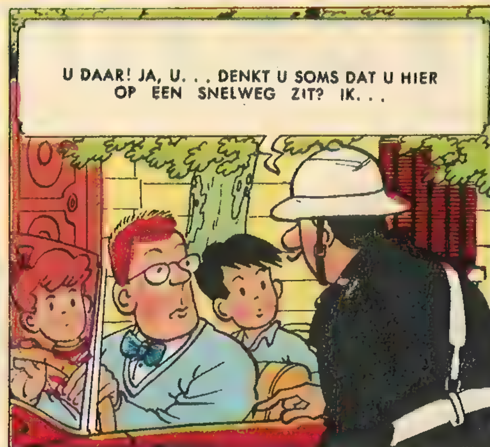




Avontuur in de



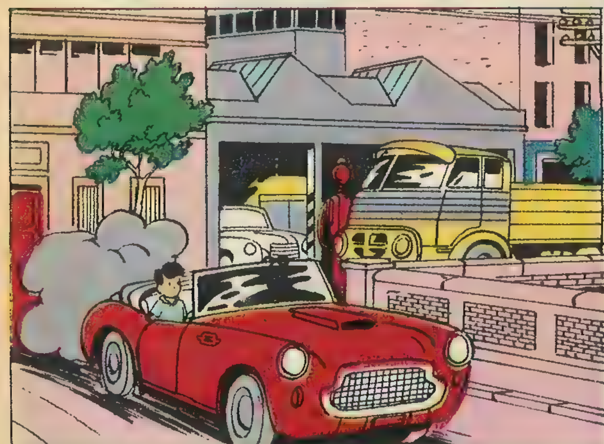


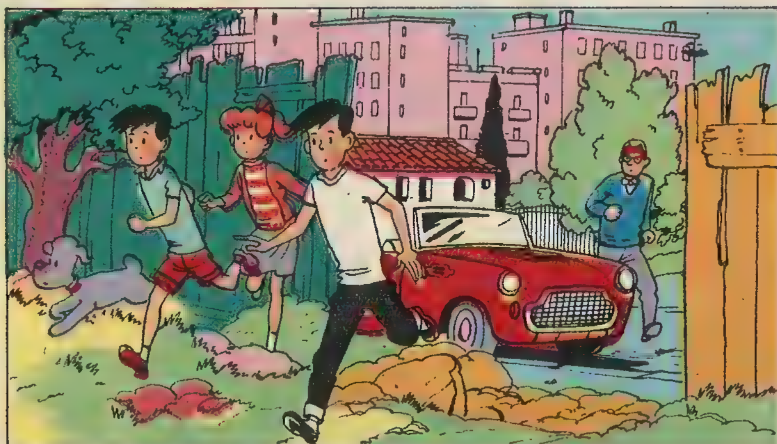




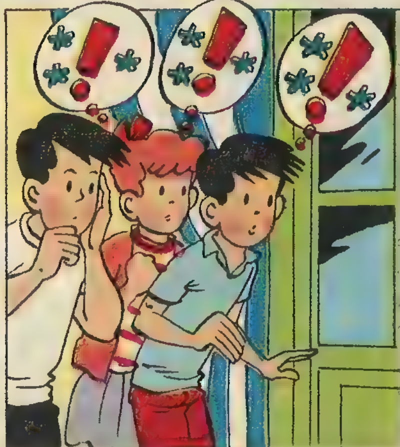










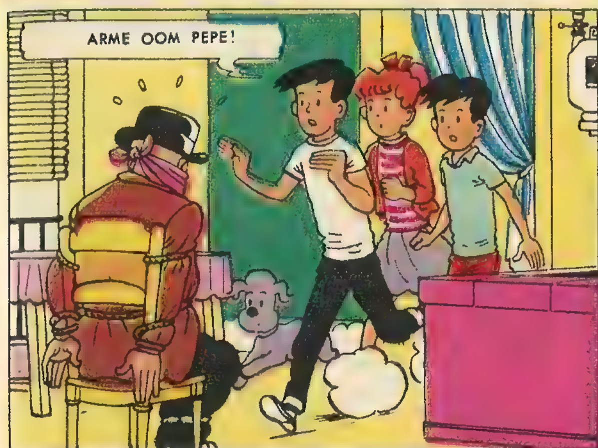




PYRENEEËN






ARME OOM PEPE!


IK ZAL U GAUW BEVRIJDEN!
MMM... MMM!...


ARME OUDE MAN!...
MMRRB... GLOEMF. MMBL... FFLIM..


HANDEN OMHOOG! VERROER U NIET!


KIJK EENS AAN! VISITE!


WAT ZIJN JULLIE VASTHOUDEND, KLEINTJES! IK BEWONDER DAT!


MAAR NU IS HET UIT, ANDERS WORD IK BOOS! WAAR IS DE HOED MET DE DOCUMENTEN?
MAAR IK HEB U... WIJ...


HEE, GROTE MENEER, KUN JE WEL TEGEN EEN PAAR KLEINE KINDEREN?


KALM AAN EEN BEETJE! IK BEN ER OOK NOG!




HANDEN OMHOOG!
?!?



De man van staal

GOED ZO, ARCHIE! GOOI HET ANKER UIT EN TREK ONS AAN LAND!
IK HEB NOG NOOIT EEN STORM ZO SNEL ZIEN OPSTEKEN!
MET GROTE KRACHT ZWEEPT DE STORMWIND HET WATER OP VAN EEN RIVIER IN ZUID-AMERIKA. OP DIE RIVIER BEVINDEN ZICH TED, KEN EN HUN VRIEND ARCHIE.












ARCHIE, GOOI DIE BOOM IN HET WATER!


MOOI ZO! DE BOOM LIGT DWARS OP DE STROOM.


GRIJP DE KANO EN RED HEM!
IK ZOU DE MICROFOON INSCHAKELEN, TED...


EN ZO DREUNT ARCHIES STEM:
HOUD MOED EN VERTROUW OP MIJ!
EEN REUS! EEN REUS VAN STAAL!


BRAVO, ARCHIE! JE KWAM PRECIES OP TIJD!
LATEN WE DIE MAN NAAR ZIJN DORP BRENGEN, TED!


UITGEPUT STAMELT DE OUDE INDIAAN:
IK BEZIT WEINIG, BEHALVE DEZE KAART... GA EN ZOEK DE GOUDEN MANNEN...
BEGRIJP JIJ WAT HIJ BEDOELT, TED?

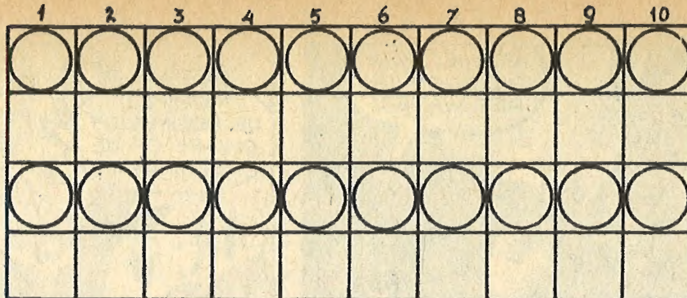

NADAT DE MAN THUISGEBRACHT IS...
MISSCHIEN WIL HIJ DAT WE OP ZOEK GAAN NAAR EEN SCHAT...
HET ZAL WEL EEN OUDE LEGENDE ZIJN, MEER NIET!


TOCH LIJKT HET ME DE MOEITE WAARD AAN DE HAND VAN DE KAART OP ZOEK TE GAAN...
ALS JIJ HET PER SE WILT, MIJ BEST!


HERINNER JE JE DAT VREEMDE VOORWERP DAT WE ZAGEN? DAT GING DEZE KANT UIT! ZOU HET IETS MET DE GOUDEN MANNEN TE MAKEN HEBBEN?


VOOR KEN IETS KAN ZEGGEN...
LIEVE HELP, KEN, WAT IS DAT?!

wie puzzelt er mee?



Oplossingen van de puzzels uit het vorige nummer

Verborgen beroep

T Y P I S T E
L A S S E R
M O N T E U R
D O K T E R
H A N D E L A A R
V E R K O P E R
S T U K A D O O R
S C H I L D E R

Het verborgen beroep:
TANDARTS

Zoek de letters

De letters zijn: *ETA*

TWEETALIG
DRIETAND
BETALEN
ETAGE
GETAL

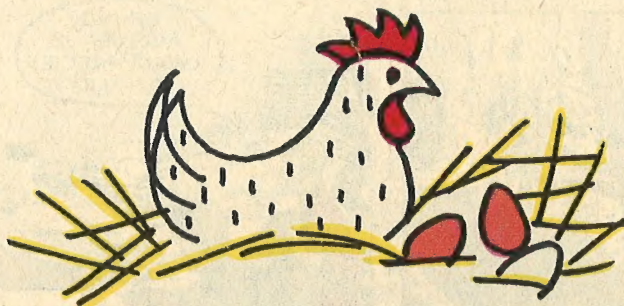
Spreekwoordpuzzel

WI/EK/AA/TS/TM/OE/TD/EB/AL/VE/RW/AC/HT/EN
dus: Wie kaatst moet de bal verwachten.

INVULPUZZEL

Als je de hieronder gevraagde woordjes goed hebt ingevuld, moeten op de eerste en derde rij horizontaal, dus op de rijen met de kringetjes, twee sportbeoefenaars verschenen zijn.

1 Koninklijke Nederlandse Wielren Unie (afk.)
2 Vloeibaar vet
3 Langwerpig stuk chocola
4 Lichtgevoelige strook voor het maken van foto's
5 Grimmig, stuurs
6 De lucht die je in je opneemt en weer uitblaast
7 Lang stootwapen, vooral in de middeleeuwen gebruikt
8 In een gebogen vlak geslepen glas
9 Stekelig diertje
10 Iemand die malle streken uithaalt



WELK WOORD HOORT ER NIET BIJ?

Hieronder staan drie rijtjes van vier woorden, die goed bij elkaar passen. Maar telkens is er één woord bij dat er eigenlijk niet bij hoort. Als je bijvoorbeeld hebt: BEUK, KASTANJE, SPAR, ESDOORN, dan zijn dat allemaal bomen. Toch hoort SPAR er eigenlijk niet bij, want dat is een naaldboom en de andere zijn loofbomen.

1 VALK, UIL, SPERWER, AREND
2 PARIJS, BERLIJN, LONDEN, WASHINGTON
3 ANDIJVIE, SPINAZIE, KOMKOMMER, POSTELEIN

OMZETRAADSEL

1 POETS
2 VLOER
3 PRAAT
4 RAGEN
5 POTER
6 GATEN
7 LEVEN
8 NOORD

Van deze acht woorden moet je andere woorden volgens onderstaande omschrijvingen maken door de letters in een andere volgorde te zetten. Als je alle woorden „omgezet" hebt, vormen de eerste letters van de nieuwe woorden van boven naar beneden gelezen ook een woord. Het is de naam voor een natuurlijk aanvalswapen van sommige wilde dieren.

1 Deel van de straat
2 Gebladerte
3 Afzonderlijk
4 Dun draad
5 Menigte
6 Politieman
7 Lichte mist
8 Scherp uitsteeksel aan een rozetak

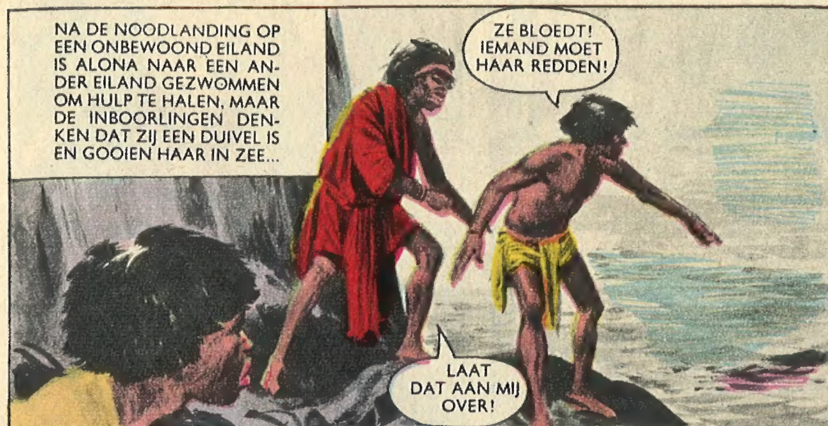


ZOEKPLAATJE

De vos is op de kippejacht, maar gelukkig voor de kip weet hij niet hoe hij bij haar moet komen. Wie weet dat wel?

Alona Wildebras



















































Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Abonnementsprijs: 30 cent. Losse nummers: 40 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.